Р Е Ш Е Н И Е
№ 3497

гр. София, 23.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 38 състав,** в публично заседание на 23.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **11720** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 - 207 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.1 ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на [фирма] със седалище и адрес на управление в [населено място], [община], област Стара З., срещу Държавен фонд „Земеделие“ за обезщетяване на имуществени вреди в размер на 519 464 лева., причинени в резултат на незаконосъобразен административен акт. В исковата молба се твърди, че със заповед на изпълнителния директор на е отказано отпускане на безвъзмездна финансова помощ за изграждане на фотоволтаична централа /ФВЦ/. Заповедта била отменена по съдебен ред, след което ДФЗ одобрил финансирането. На 25.03.2013г. ищецът е сключил договор за изкупуване на електрическата енергия при определена преференциална цена от ДКЕВР 226,87лв/МВтч без ДДС за срок от 20 години. Ищецът твърди, че ако не е бил първоначалният отказ на ДФЗ, фотоволтаичната централа е щяла да бъде изградена и въведена в експлоатация до март 2011г. , когато преференциалните цени за изкупуване на зелена енергия са били 699,11лв/Мвтч без ДДС. Претендираната сума представлява разликата между сумата, която дружеството би получило, ако беше сключило договора при по-високи изкупни цени, и сумата, която би получило по сключения договор по намалената изкупна цена, считано за цялото количеството произведена енергия за целия 20 –годишен срок на договора – т.е. за периода от 25.03.2013г. до 25.03.2033г. С основната претенция е съединен иск за заплащане на законна лихва върху

претендираната сума, считано от завеждането на иска до окончателното изплащане на сумата. Претендират се и разноски по делото.

Ответникът –държавен фонд „Земеделие“ оспорва жалбата. Счита, че възникването на бъдещите вреди не е сигурно, тъй като не може да се приеме със сигурност, че ФВЦ е щяла да бъде въведена в експлоатация до март 2011г., както и че ще произвежда непрекъснато максималното количество електроенергия през целия 20-годишен период на договора за изкупуване. Счита, че не е налице причинно-следствена връзка между твърдяната увреда и отменения акт на ДФЗ, тъй като преференциалните цени на зелената енергия се определят от Държавната комисия за енергийно и водно регулиране /ДКЕВР/. Претендира разноски.

Прокурорът изразява становище за неоснователност и недоказаност на иска.

Съдът, след преценка на наведените доводи от страните, прие за установено следното:

Предявен е иск с правно основание чл.1.ал.1 от ЗОДОВ.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, от чиито незаконосъобразен акт се претендират вредите.

Искът е неоснователен.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

На 14.01.2009г. ищецът е подал пред областната дирекция на ДФЗ-Стара З. заявление за подпомагане по мярка „Подкрепа за създаване и развитие на микропредприятията“ от „Програмата за развитие на селските райони за периода 2007.2013г.“ за изграждане на фотоволтаична централа.

Със Заповед №01-РД-3148 от 06.10.2010г. изпълнителният директор на ДФЗ е отказал финансиране.

С решение №3968 от 15.08.2011г. на Административен съд София-град е отменен отказът на изпълнителния директор на ДФЗ и преписката е върната за ново разглеждане при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

Със заповед №03-РД/1584от 10.07.2012г. на изпълнителния директор на ДФЗ ищецът е одобрен за подпомагане.

Към 31.01.2013г. фотоволтаичната централа е изградена и е въведена в експлоатация с Разрешение за ползване №СТ-05-182 от същата дата. Централата е с мощност 43,2 кВ.

На 25.03.2013г. ищецът е сключил Договор №1032 с [фирма] за изкупуване на електрическа енергия, произведена от възобновяеми източници, за срок от 20 години при цена от 226,87 лв/мВч без ДДС. Цената е определена в съответствие с т.3 от Решение №Ц-28 от 29.08.2012г. на ДКЕВР, за определяне на преференциални цени за продажба на електрическа енергия, произведени от фотоволтаични централи, считано от 01.09.2012г.

Към момента на отмяна на административния акт на ДФЗ преференциалната цена на енергията, произведени от възобновяеми източници, е определена с Решение №Ц-010 от 30.03.2011г. на ДКЕВР. Съгласно т.12 от това решение за фотоволтаични централи над 5 квт е определена цена от 699,11лв/МВтч.

По делото е изслушана съдебно-техническа и икономическа експертиза по поставени от ищеца задачи. На базата на представените фактури за вече произведена и продадена енергия, както и на прогнозния енергиен потенциал на централата, вещите лица са изчислили, че окончателно произведената енергия за 20 години ще бъде равна на 977 МВтч. Разликата между сумата, която ищецът ще получи по сключения договор с [фирма] в края на 20 –годишния период, и която би получил, ако бе сключил договора с по-високата преференциална цена, е равна на 389 482,08 лева.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: 1/незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; 2/вреда; 3/причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и вредата. Не подлежи на установяване виновно поведение на ответника, тъй като отговорността на държавата и общините е обективна.

Първата предпоставка от фактическия състав на отговорността на ответника е налице - отменен индивдиуален административен акт Заповед №01-РД-3148 от 06.10.2010г. на изпълнителния директор на ДФЗ.

Останалите предпоставки за ангажиране отговорността на ответника обаче не се установиха.

За да е налице имуществена вреда от пропуснати ползи, е необходимо да е сигурно, че ползата е щяла да възникне. В случая се претендира увреда от пропуснати ползи за бъдещ период като не е сигурно нито дали фотоволтаичната централа е щяла да бъде въведена в експлоатация в периода, когато е била действаща по-високата преференциална цена, нито дали централата ще функционира с пълния си потенциал през целия срок на договора. Обстоятелството, че централата е построена и въведена в експлоатация за 90 дни не променя този извод. Вредата, която претендира ищецът, не е установена безспорно.

Липсва пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между твърдяното увреждане и отменения административен акт. Съгласно чл.31 ал.1 от Закона за енергията от възобновяеми източници /ЗЕВИ/ електрическата енергия от възобновяеми източници се изкупува от обществения доставчик, съответно от крайните снабдители по определената от ДКЕВР преференциална цена, действаща към датата на въвеждане в експлоатация по смисъла на Закона за устройство на територията на енергийния обект за производство на електрическа енергия. Ответникът не разполага с материална компетентност при определяне на преференциалните цени на зелена енергия, нито е длъжен да предвижда как ще се променя пазара в по-късен етап.

Предявените искове са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

При този изход на спора разноските са в тежест на жалбоподателя. На основание чл.143 ал.4 от АПК жалбоподателят следва да заплати на ответника възнаграждение за процесуален представител в размер на 300 лева, определено по реда на чл.7 т.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 235 от ГПК , приложим във връзка с чл.203

ал.2 от АПК Административен съд София-град, 38 –ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ исковете на [фирма] със седалище и адрес на управление в [населено място], [община], област Стара З., срещу Държавен фонд „Земеделие“.

ОСЪЖДА [фирма] със седалище и адрес на управление в [населено място], [община], област Стара З. да заплати на Държавен фонд „Земеделие“ разноски в размер на 300 /триста/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: